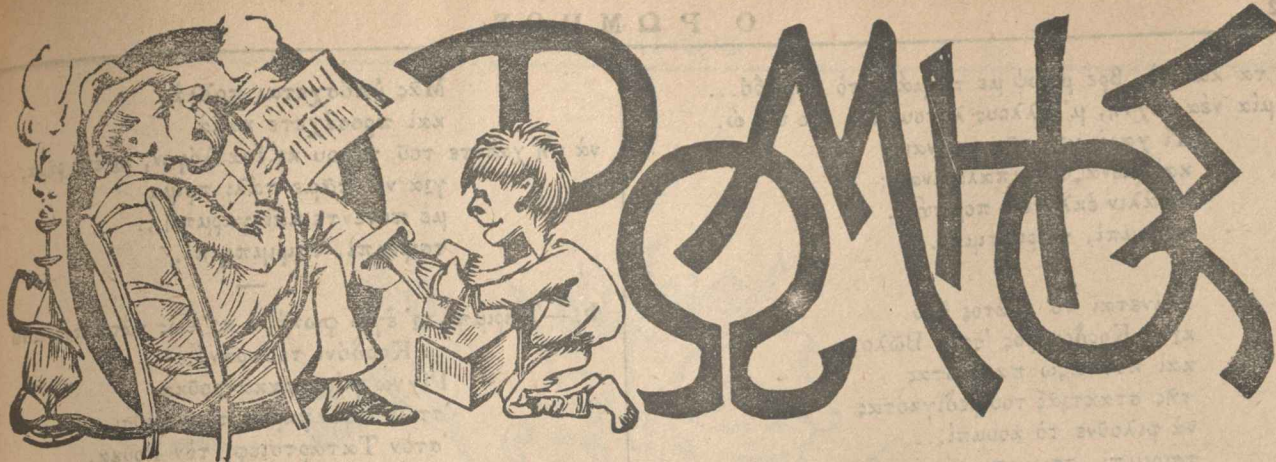

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ μηνὸς 'Οκτώβρη
κι' ὅποιος ἔχασε νὰ τὸδρῃ.

'Εβδομῆντα κι' ἑπτακόσα,
νέο δρόμο πέρν' ἡ γλῶσσα,

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Γιὰ τὴν πατρίδα 'λύσσαξα καὶ μ' ἔπιασε μανία,
βλέπω καὶ διαδήλωσι μὲ λάβρα καὶ φῶτα,
κι' ἐρώτησα μὴ γίνεται γιὰ τὴν Μακεδονία
καὶ μήπως θὰ ξανάχωμε πολέμους σὰν καὶ πρῶτα.
Καὶ μ' ἀπαντοῦν πατριωτῶν καὶ Κορυβάντων πλήθη:
δὲν ἔμαθες πῶς ἡ Βουλὴ τοῦ κράτους διελύθη;

Νοιώθω 'στὸ στήθος μου φωτιὰ
γιὰ κλέη περασμένα...
βλέπω προγράμματα πλατεῖα
'στοὺς τοίχους κολλημένα.

Μὲ στόμα χάσκον τὰ κυττῶ,
ἀλλ' εἶμαι μύψ κι' ἐρωτῶ
τὸν ἕνα κι' ἄλλον κύριον, τὸν κάθε πατριώτη:
«μὴ γιὰ τοὺς σκύλους γράφουνε τοῦ Λεωνίδ' 'Αργιώτη»;

Μήτε γιὰ σκύλους γράφουνε μοῦ λένε, Περικλέτο,
μήτε γιὰ τᾶλλα θαύματα καὶ τὰς κομπᾶς κυρίας,
ποῦ 'λέγανε τσιριμπιμπὶ κι' ἐχόρευαν μπαλέτο,
ἀλλ' εἶναι τὰ προγράμματα τῆς νέας σωτηρίας.

Π.—Τώρα τὸ 'πῆρες μυρωδιά; καλὰ σοῦ ζυγνήτοῦρα...
δὲν εἶδες τὰ προγράμματα 'στοὺς τοίχους τὰ καινούρια;
'Εφυγαν τώρα τὰ σκυλιὰ τοῦ Λεωνίδ' 'Αργιώτη
καὶ πάλι μᾶς ἀπέμειναν οἱ σκύλοι μᾶς οἱ πρῶτοι,
ὅπου γαυγίζουν προκοπή...
τσιριμπιμπὶ τσιριμπιμπὶ.

Ἦλθα καὶ πάλιν νὰ 'μιλῶ μ' ὀμιλητὰς ἀνόστους,
μόλις 'στὴν πόλιν 'γύρισα, βλέπω πολλοὺς ἀγνώστους
νὰ μ' ἐρωτοῦν τὸν δυστυχῆ
πῶς 'πέρασα 'στὴν ἐξοχή,
κι' ἐνδιαφέρον ἔδειχναν θερμότατον γιὰ 'μένα
καὶ ὅλοι γιὰ τὴν υἱεία μου 'ρωτοῦσαν ὁλοένα.

Ποιοὶ νᾶναι τοῦτ' οἱ φίλοι
μὲ τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλη,
ὅπου γιὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς φαμελιᾶς μου χαίρονται;
καὶ περὶ τῆς υἱείας μου θερμῶς ἐνδιαφέρονται;
καὶ μοῦπαν ὑποψήφιοι πῶς εἶναι βουλευταί...
δὲν ξέρεις πῶς ἐπόθησα τὴν τύρβην, ποθητέ.

Βλέπε τα και σὺ, βρέ μύωψ μὲ τὸ μάτι τὸ στραβό...
ἔχουν μία νέα τέχνη, μ' ἄλλους λόγους ἂν νοιώ.

Τὶ χαρά γιὰ τῆς φαρίνας,
καὶ φωνάζουν μπαλαρίνας:
ἀπάλιν ἐκλογῶν πομπή...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Σείνεται τὸ κράτος ὅλο
κι' ὁ Κορδόνος 'στὸν Βῶλο,
καὶ κυττάζω πατριώτας
τῆς στακτῆς του ρεδιγκότας
νὰ φιλοῦνε τὸ κουμπι...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Ξαναβγαίνει σὲ μπαλκόνι,
λόγο βγάζει τὸ Κορδόνι.
Κάθε πνεῦμα, κάθε σῶμα
λησμονεῖ τὰ βάζαντά του,
κι' ὅλοι κρέμονται 'στὸ στόμα
τοῦ παπποῦ τοῦ κοτσονάτου
σὰν σταφύλια σὲ τσαμπι...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

'Αλλ' ἔχθροί του καὶ παντοῖοι
τῆς Κορδόνος ἐναντίοι
τοῦ φωνάζουν: «'πὲς ἀλευρι,
ὁ Πασσᾶς 'Ετέμ νὰ σ' εὐρῇ,
ποῦ 'στους χρόνους τῆς εὐκλείας
μέσ' στὴν γῆν τῆς Θεσσαλίας
νικηφόρος εἶχε 'μπῆ...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Κι' ἀπάντᾳ φωνὴ μεγάλη: «μὴν πειράζετε τὸν γέρο,
ποιοὶ τὸν ἔκκμην νὰ φέρῃ τὸν 'Ετέμ-Πασσᾶ τοὺς ξέρω.
Τῶν θεσμῶν μὲς τὸν σωτήρα
τὸν ἐπαρσφίζαν ἄλλοι,
τῶν Σταυρακτῶν ἡ σπείρα,
τὸ στραβὸ μας τὸ κεφάλι,
κι' ἔχασε τὴν πρώτη δόξα καὶ τὴν πρὶν ἀναλαμπή...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Μὴν πειράζετε τὸν γέρο,
ποιοὶ τὸν ἐσπρωξαν τοὺς ξέρω.
Κι' ἂν κατέκτησαν οἱ Τοῦρκοι τὰς Λαρίσσας καὶ τοὺς Βῶ-
δάφνης στρώστε του κλαδιά, [λους,
πάλιν μένει, βρέ παιδιὰ,
ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅλους,
καὶ τῶν ἄλλων ἡ λαμπρότης 'μπρός του φαίνεται θαμπή...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Μὴν πειράζετε τὸν γέρο, ποῦ θεμούς ἀναμυσσᾷ,
μὴ, γενναῖοι συμπολίται,
κι' ἐμπροστά του μὴ φιλήτε
τὴν εἰκόνα τοῦ Πασσᾶ,
κι' ἂς ὑμνήσῃ τὸν σωτήρα κάθε δρόμου σας καμπή...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Περσμένον
ἐξαχσμένον.
Τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
βγάζει λόγο σὲ μπαλκόνι.

Μᾶς ὑπόσχεσαι πολλὰ,
καὶ προσέχετε καλὰ
νὰ μὴ χάσετε τοῦ γέρου κι' ἕνα λόγον, κι' ἕνα ρῆμα,
γιὰ νὰ πᾶμε πάλι πρῶτα
μὲ πονέντε καὶ γάρμπῃ...
τσιριμπι, τσιριμπιμπι.

Φ. — Τσιριμπι κι' ἐγὼ φωνάζω κι' ἔως κάτω προσκυνῶ
τὸ Κορδόνι τὸ τρανόν.
Ρίχνω μία τρακατρούκα
'στῶν Βουλγάρων τὸ λεφοῦσι,
'στὸν Τατάρτσιφ, τὸν Ρούκα,
τὸν Ναοῦμ, καὶ κάθε Τσούση.

Ρίχνω κι' ἄλλη 'στὸν Πασσᾶ,
τὸν 'Ετέμ τὸν φεσᾶ,
ρίχνω καὶ 'στὸν 'Ιμπραήμη,
προσκυνῶ καὶ τὸν Ζαήμη,
ποῦ τὸ κράτος κυβερνᾷ
καὶ χρυσὴ ζωὴ περνᾷ.

Καλὰ τὸ διασκέδασε κι' αὐτὸς τὸ καλοκαίρι
'στοῦ Βασιλῆα τὰ κτήματα, 'στοῦ Βασιλῆα τὰ μέρη,
καὶ μόνος του 'ψιθύριζε: μὰ τί μεγάλος ἔγιναι...
ἀπ' τὸ Τατόι ξεκινῶ καὶ πάω γιὰ τὴν Αἴγινα,
κι' ἔπειτ' ἀπὸ τὴν Αἴγινα γυρίζω 'στὸ Τατόι
καὶ πίνω τὸ καλὸ κρασί μεσ' ἀπὸ τὸ κατῶι.

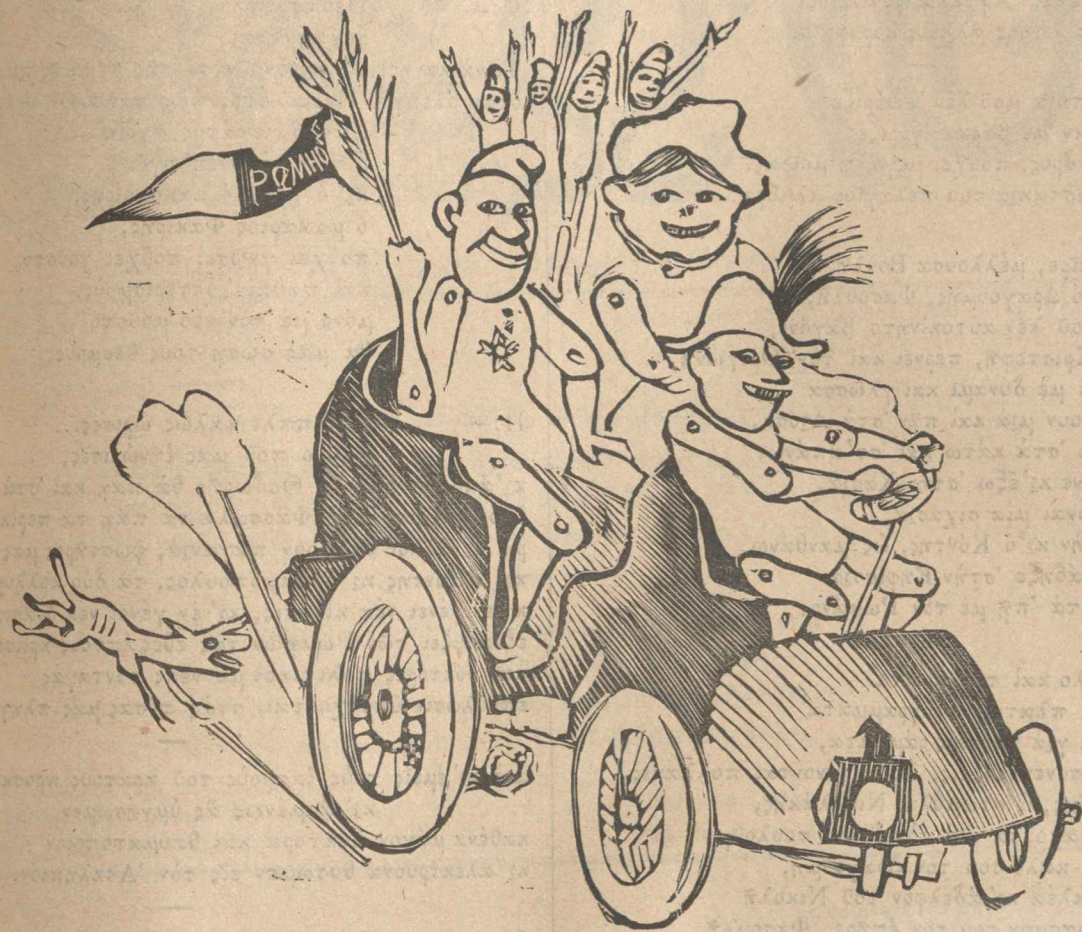
Καλὰ τὸ διασκέδασε καὶ τοῦτος ὁ μαριόλος
'στοῦ Βασιλῆα τὰ κτήματα, 'στοῦ Βασιλῆα τὰ πάρκα,
καὶ μιὰν ἡμέρα, Περιελῆ, σὰν ἄλλος Μάρκος Πάλλας
μοῦπαν ἀπὸ τὴν Αἴγινα πῶς ἦλθε μὲ τὴν βάρκα,
καὶ βλέπωντας τὸ πέλαγος, τοῦ πόντου τοὺς ἄφρους,
ἐτραγουδοῦσε κι' ἔλεγε μὲ τόνους ἐλαφροῦς.

«Βάρκα βαρκοῦλα, πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σχίσω,
νὰ πάω 'στὴ Δεκέλεια, κόμμα νὰ σχηματίσω,
νὰ μὲ τρομάζουν γίγαντα, νὰ μὲ τρομάζουν Δράκο,
καὶ νὰ μὴν ἔχω μοναχὰ τὸν Τριανταφυλλάκο,
τὸν Νέγρη, τὸν Τοπάλη μου, καὶ τὸν Κεφαλλονίτη,
ν' ἀρχίσω νὰ 'μιλῶ κι' ἐγὼ καὶ νὰ σηκώσω μύτη.

«Βάρκα βαρκοῦλα, πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σχίσω,
νὰ πάω 'στὴ Δεκέλεια, κόμμα νὰ σχηματίσω,
ν' ἀνταμειθοῦν τὰ βάσανα, ν' ἀνταμειθοῦν οἱ κόποι,
κι' ὅταν τὸ Στέμμι' ἀναχωρῇ καὶ πάῃ 'στὴν Εὐρώπη,
μ' ἔλθῃ μου τὴν ἀφέλεια
ν' ἀρχώμαι 'στὴ Δεκέλεια,
νὰ τρωγοπίνω χάριτμα 'στὰ πέντε Βιλαέτια
καὶ μεσ' ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ νὰ δίνω τὰ ρουσφέτια.

«Κι' ὅταν 'στὰ δάση μοναχὸς δὲν ξέρω τί νὰ κάνω
ν' ἀφίνω τὸ Τατόι μου, 'στὴν Αἴγινα νὰ φθάνω,
καὶ πάλι 'στὴ Δεκέλεια μὲ βάρκα νὰ γυρίζω,
σὲ πρασιναδες νὰ πατῶ καὶ ρόδα νὰ μυρίζω,
νὰ στέλλω καὶ 'στὸν Βασιλῆα σπουδατὰ διατάγματα
γιὰ παύσεις, γιὰ διορισμούς, καὶ γι' ἄλλα τέτοια πράγματα.

«Μπρός καὶ πίσω νὰ κυττῶ
πράσινον ἐλπίδος χρώμα,

κάθε ρόδον νὰ 'ρωτῶ:
τάχα θὰ σκαρώσω κόμμα;

«Καὶ τὰ ρόδα τὰ παντοῖα τὸν σιγῶντα νὰ κυττοῦν
μετ' ἀγάπης σιγηλῆς,
καὶ τὰ ῥοῦνα μὲς 'στὸ δάσος λιγερὰ νὰ χαιρετοῦν
τὰ ῥοῦνα τῆς Βουλῆς.

«Νὰ 'μπορῶ νὰ γαλθανίζω βουλευτὰς μὲ δρὸ ματιαῖς,
καὶ τοῦ κόμματος ὁ ζήλος καὶ τοῦ κόμματος ἡ θερμὴ
καὶ μὴ κἀνὴν σὰν τὸν θεῖο, καὶ νὰ βλέπω τῆς φωτιᾶς,
τοῦ βάζουν εἰς τὰ δάση, 'στὴ Ραφίνα, 'στὸ Πικέρμι.

«Νὰ μὴ νοιώθω γιὰ τὸν γέρο μήτε ζέστη μήτε κρύο,
ἔχω καὶ τὸν 'Ασημάκη παντοκράτορα 'στὸ Ρίο,
νὰ νικῶ τοὺς ἄλλους μπουφους

εἰς τὰς Πάτρεις μὲ τοὺς Ρούφους,
κι' ἔδω μεσὰ 'στὴν Ἀθήνα
μὲ Φωκίον καὶ Ρετσίνα.

«Τοὺς συνδυασμοὺς νὰ βγάλω
πέρα πέρα δίχως ἄλλο,
μὲ γαρούφαλα 'στ' αὐτὰ
νὰ μὴν μεσὰ 'στὸ Παλάτι,
καὶ νὰ δώσω μὴ μυτιὰ
καὶ 'στὸν Κόντη τὸν Κορριάτη.

«Τέλος πάντων νὰ γενῶ
νέο κόμμα Ἀθηναῖο,
μὲ Τατόγια, μὲ ταξείδια,
δρὸ 'στὰ λάδια, τρεῖς 'στὰ ξύδια,

κι' ὅλο ζάχαρι καὶ μέλι
νᾶμαι τέλος τῶν ἐν τέλει,
στόμα λιγερὸν Ὀρφέως,
πρῶτος Φαῖος καὶ Νυμφαῖος,
κι' ἕνας Ἀγγελος ρομφαῖος
μὲς 'στοὺς ἄλλους κορυφαῖος.

Τέτοια μοῦ λέν 'ψιθύριζε
ὅταν μὲ βάρκα 'γύριζε
ὁ κύριος Ἀλέξανδρος, ποῦχει μεγάλη μοῖρα,
κι' ἔδρεχε τὰ μουστάκια του πελάγιος ἀλμύρα.

Π. — Χαῖρε, μέλλουσα Βουλὴ...
κι' ὁ Δραγούμης, Φασουλῆ,
ἔγινε κι' αὐτὸς μοῦ λέν αὐτοκίνητο βαγόνι,
πέρνει καὶ τὸν Χριστοφῆ, πέρνει καὶ τὸν Ὀριγῶνι,
καὶ μὲ δύνامي καὶ γλῶσσα
δίνουν μιά καὶ πᾶν 'στὰ Λιόσα,
καὶ 'στὰ κάτω καὶ 'στ' ἀπάνω,
πᾶνε κι' ἔξω 'στὴν Χασιά,
ποῦναι μία σιχασιά,
πλὴν κι' ὁ Κόντης, ὡς μινθάνω,
'τράβηξε 'στὴν Κηφισιά
νὰ τὰ 'πῇ μὲ τὸν Ρωμάνο.

Ὅλο καὶ τρεχάματα
καὶ πλατεῖα προγράμματα
καὶ γιὰ γούναις ράμματα,
κι' ἰντερβιού καὶ συνεντεύξεις, ὅπως γίνονται πολλάκις,
ὁ δὲ κύριος Λεβίδης, ὁ στωμύλος Νικολάκης,
ἔβγαλε μιά πανταχούσα καὶ τὸν ἔκανε τουλοῦμι
τὸν καλὸ σου τὸν Δραγούμη,
ἐπειδὴ τὸν Περικλέα κι' ἀδελφὸν τοῦ Νικολῆ
μέσα 'στὸν συνδυασμὸν του τὸν ἐπῆρε, Φασουλῆ,
μὲ σκοπὸ καὶ μόνη σκέψι
τοὺς Λεβίδας νὰ μπερδέψῃ,
καὶ χαλάστρα νὰ τοῦ κἀνῃ μὲ δῶδ κάλπαις Νι καὶ Πι,
κι' εἶχε δίκαιον ἀκόμη περισσότερα νὰ 'πῇ.

Φ. — Θαρρῶ πῶς κοπιᾷζει κι' ὁ Στέφανος ἀδίκως,
ὅ,τι κι' ἂν κἀνῃ πάντα θὰ 'βγῇ λευκὸς ὁ Νίκος,
κι' ἴσως μονομαχίῃ μετὰ τοῦ Περικλῆ
καθὼς ὁ Πολυνείκης μὲ τὸν Ἑτεοκλῆ.

Τῶν ἀδελφῶν ἡ μῆνις τὸ στῆθος μου σπαράζει,
τῆς ἐκλογῆς ὁ σάλος τὸ στόμα μου κλειδώνει,
κι' ἡ γῆ τῶν Μακεδόνων ἡμέρα νύκτα βράζει,
κι' ἐκ τούτου συμπεραίνω πῶς θά'λθῃ τὸ Κορδόνι.

Ὅπου πάει, μὲ σπαθί
πόλεμος τᾶκολουθεῖ,
πόλεμος καὶ σακαράκα,
μπαγιονέτα, πατατράκα,
μπάμ καὶ μπούμ καὶ μπάμ καὶ μπιμ,
τσιριμπι, τσιριμπιμπιμ.

Π. — Καλῶς ὦρισε καὶ πάλι,
κι' ἂν 'ρωτᾷς καὶ γιὰ τὸν Ράλλη,
μέσα σὲ καρότσα μπαινέι
μὲ τὸν γέρο Θεωρῆ,
καὶ περίπατο πηγαίνει,

καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ
πῶς τὸ μπλέ μαρὲν σκῆκι τὰ 'λησμονήσῃ τὰ πρῶτα,
κι' ἔσμιξε μὲ τῆς Κορδόνας τὴν στακτιά τὴν ρεδιγιά

Φ. — Περὰσμένα
ξεχασμένα.

Τί νὰ κἀνῃς!.. λησμονοῦνται τῆς στιγμῆς παροξυσμοί,
ὅταν βλέπῃς, Περικλέτο, πῶς σαλεύουν οἱ θεσμοί.
Σπουδαιότατος ἀγὼν
ὁ τῶν νέων ἐκλογῶν,
κι' ὁ λαὸς ὁ κατομοίρης,
ὁ μακάριος Φακίρης,
ποῦχει γνῶσι, ποῦχει γοῦστο,
καὶ παθκίν' ὑστερισμούς,
μόνο μὲ τὸν νέο μουστο
θὰ μᾶς σώσῃ τοὺς θεσμούς.

Π. — Καὶ πάλι καλῶς ὦρισε...
χαίρω ποῦ μᾶς ἐγνώρισες,

κι' ἀπὸ τὸν Βῶλ' ὁ Θεωρῆς θὰ πάῃ καὶ 'στὰ Τρίκαλα
ἴσως καὶ μὲς 'στὰ Φάρσαλα νὰ πάῃ τὰ περὶκαλλα,
μὰ κι' ἄλλοι θάβγουν παγανιά, φωστήρες μας λαμπροί,
κι' ὁ Κόντης κι' ὁ Σιμόπουλος, τὰ δύο κολλυμπροί,
κι' ἐν γένει νέα κίνησις, κι' ἐν γένει νέα δρᾶσις
ἐξερεθίζει τῶν Ρωμηῶν τὰς εὐεξάπτους κρᾶσις,
καὶ δόκτορες πολιτικοὶ μὲ νέας συνταγὰς
ἐπούλωσιν ὑπόσχονται 'στὰς τόσας μας πληγὰς.

Διὸ κι' ἐμεῖς τοὺς ἱατροὺς τοῦ κράτους προσκυνήσωμεν,
κι' ἄσμένως ἄς ὑμνήσωμεν
καθένα μάγον δόκτορα καὶ θαυματοποιὸν
κι' ἀλεκτρυόνα θύσωμεν εἰς τὸν Ἀσκληπιόν.

Φ. — Καὶ πάλι καλῶς ὦρισα...
χαίρω ποῦ σᾶς ἐγνώρισα.

Μὲ χαιρετοῦν καὶ χαιρετῶ κάθε κομματαρχίσκο,
μὲ τὴν Βουλὴ σᾶς ἄφησα, χωρὶς Βουλὴ σᾶς 'βρίσκω.
'Εν τούτοις μ' εὐχαρίστησε πολλῶν σκανδάλων ρῦπος,
γνωσθεῖς 'στὸ Πανελλήνιον προφορικῶς κι' ἐντύπως,
κι' εἶπα 'στὸ κράτος: «ρῦπος εἰ κι' εἰς ρῦπον ἀπελευθεῖ,
ὅταν Θεὸς κελεύσῃ.»

Οὐ μὴν μὲ λύπην ἔμαθα καὶ μ' ἀγωνίαν τόσην
τὴν τόσον ἀπροσδόκητον τοῦ Διαδόχου πτώσιν.
Καὶ φίλοι μοῦ παρέστησαν μὲ τόνον καὶ μὲ χρῶμα
πῶς ἕνα πεῦκο 'γλύτωσε κι' αὐτὸν καὶ τὴν Γραικία,
πλὴν ἐπληρώθη δυστυχῶς 'στὸ μάτι καὶ 'στὸ στόμα
κι' ἔπινε γάλα μοναχὰ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία.

Ἐπῆγα κι' εὐχαρίστησα τὸ πεῦκο τὸ μεγάλο,
κι' ἀνέκραξα περίτρομος μετὰ τῆς γυναίκας μου
ὅτι καὶ τ' αὐτοκίνητα δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ κατινούρια συμφορὰ 'στὰς συμφορὰς τοῦ κόσμου.
Καὶ πάλι καλῶς ὦρισα 'στὰς ἐκλογὰς φρενήρης,
καὶ τῶρ' ἂν θέλῃς δεῖρε με, κι' ἂν θέλῃς μὴ μὲ δειγνῇ.

Π. — Δὲν θὰ σὲ δειρῶ, Φασουλῆ, γιὰτ' εἶναι πρῶτο φύλλο
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ προσεχὲς θὰ σὲ χορτάσω ξύλο.